

[Finansministeren.]

for skatteårene 1950—51 og 1951—52, således som lovforslaget er vedtaget i det andet høje ting.

Dette lovforslag er jo et led i det komplekse af foranstaltninger, som der blev opnået enighed om ved det såkaldte påskeforlig. Det er altså et led i bestræbelserne for at imødegå landets økonomiske vanskeligheder, specielt underskuddet på betalingsbalancen, og går ud på, at der skal inddrages en del købekraft, dog således at de opsparede beløb skal tilbagebetales de pågældende efter en række års forløb, når landets økonomiske forhold forhåbentlig er bedre.

Sammenlignet med den bundne opsparing, der blev vedtaget ved loven af 25. november i fjor, er det tanken, at denne nye opsparing skal gå længere ned i indtægtsklasserne og være mindre progressiv, idet der skal ske en forbrugsbegrænsning på bredt grundlag. Derfor blev man enig om at begynde påligningen ved forholdsvis lave indkomstgrænser, i hvert fald væsentligt lavere end efter den tidligere lov. Jeg henviser angående disse indtægtsgrænser til lovforslagets § 2. Af den indkomst, der ligger over disse grænser, skal der betales 5 pct., dog med nogen progression for indtægter over godt og vel 20 000 kr. Jeg henviser i så henseende til skalaen i § 3, stk. 1, men jeg må dog om denne skala gøre den bemærkning, at det af praktiske grunde er fundet hensigtsmæssigt at slå den nye bundne opsparing sammen med anden rate af den bundne opsparing, som blev vedtaget i november i fjor. Ellers ville man komme ud for dette, at en del mennesker, efter at første rate af den gamle bundne opsparing, som forfalder nu i denne tid, er betalt, til efteråret ville få 2 blanketter om bunden opsparing: en, hvorpå der stod, at de skulle betale anden rate af den første bundne opsparing, og een, hvorpå der stod, at de samtidig skulle betale første rate af den nye bundne opsparing. Og da der ikke vil komme til at gælde helt de samme regler for disse to kategorier, ville det utvivlsomt kunne føre til nogen forvirring. Der blev derfor enighed om, at det, der skulle opkræves som anden rate af den første bundne opsparing, skulle slås sammen med det beløb, man er blevet enig om som nyt opsparingsbeløb, og der skulle så udarbejdes en skala, som omfattede disse to ting tilsammen. Det er det, der er sket ved § 3.

Derefter vil den samlede bundne opsparing i året 1951 komme til at omfatte følgende: en bunden opsparing for selskaber

i henhold til loven af 25. november i fjor på ialt ca. 25 mill. kr. — heri sker der ingen forandring ved den nye lov — og dernæst en bunden opsparing for personer, der tilsammen formentlig vil andrage omkring 260 mill. kr., fordelt på 2 rater. Den første forfalder den 1. november i år, den anden den 1. april næste år.

Man kunne undre sig over, at der ikke er netop et halvt år imellem dem, men hvis forfaldsdagen var blevet udskudt til 1. maj næste år, ville der med den 2 måneders betalingsfrist, der er fastsat i lovforslaget, ske det, at indbetalingen ikke var tilendebragt før efter terminen og efter sommerferietidens begyndelse, og jeg tror, de opsparingspligtige vil være vel tjent med at have den bundne opsparing til side, når terminen og sommerferien melder sig med deres krav til pengepungen.

Det er tanken, at den nye bundne opsparing skal kunne indbetales dels i banker og sparekasser, dels til landets kommuner. Banker og sparekasser er dog kun pligtige at modtage beløb, der indbetales rettidigt, og kun beløb, der indbetales med det fulde pligtige beløb på een gang. Hvis man vil betale a conto, eller hvis man kommer til at betale som restant, skal indbetalingen ske til kommunen.

Det er tanken, at den nye bundne opsparing skal videre indbetales til nationalbanken, hvor den indsættes på en særret konto, som der kun kan disponeres over af finansministeren med samtykke af rigsdagens finansudvalg. Herfra er der dog gjort en undtagelse. Da det jo var meningen, at den gamle bundne opsparing skulle indbetales i banker og sparekasser, så at disse skulle have ret til at beholde beløbene og arbejde med dem, er det fundet rimeligt, at et beløb, der svarer nogenlunde til anden rate af den gamle bundne opsparing, der jo nu falder bort, får lov til at blive stående i bankerne og sparekasserne. Dette er søgt gennemført på den måde, at hvert pengeinstitut af de beløb, det får indbetalt i henhold til den nye lov, kan tilbageholde 115 pct. af, hvad det har fået som første rate efter den gamle lov. Forholdet er dette, at den første rate antagelig vil indbringe ca. 75 mill. kr. Den beholder banker og sparekasser i henhold til den gamle lov. Det beløb, de skulle have lov til yderligere at beholde, er formentlig ca. 80 mill. kr., idet anden rate vil blive lidt større end den første, fordi den lignes på indtægterne et år senere. For at nå til, at de kan beholde ca. 80 mill. kr. — man må jo have et udgangspunkt —, kan man vel antage, at af de